

Arrest

nr. 155 253 van 26 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
In eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 14 maart 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 86 695 van 31 augustus 2012 eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 12 juni 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 september 2012 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in. Op 12 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 105 694 van 24 juni 2013 het beroep verwerpt. Tegen het arrest van de Raad dient verzoekster een cassatieberoep in bij de Raad van State die het beroep bij beschikking nr. 9801 van 24 juli 2013 toelaatbaar verklaard en die op 16 september 2014 bij arrest nr. 228.370 het cassatieberoep verwerpt.

Op 9 maart 2013 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 18 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 110 459 van 23 september 2013 het beroep verwerpt.

Op 14 oktober 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 31 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde

S., D., geboren te Khasavyurt op (...)1985 (R.R.nr. xxx)

in eigen naam en optredend als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind:

A., M., geboren te Khasavyurt op (...)2005 (R.R.nr. xxx)

Ook gekend als A., M. A. (schoolattest)

Nationaliteit: Federatie van Rusland

Adres: (...)

opgesteld op 14/10/2013 en ondertekend door de advocaat van de betrokkene, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De betrokkene wijst op het naar eigen zeggen toelaatbaar verklaarde cassatieberoep bij de Raad van State (verder afgekort tot RVS) tegen haar door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen beroep inzake de 2de asielaanvraag, menende dat haar aanwezigheid in het Rijk gerechtvaardigd is om haar rechten op verdediging en op een daadwerkelijk rechtsmiddel te doen gelden in het licht van art. 6

en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM), en dat dit beroep bij de RVS zou komen te vervallen als zijnde zonder belang indien zij het Rijk zou moeten verlaten om in de Russische Federatie huidig verzoek in te dienen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat, ondanks de vermelding van nieuwe/aanvullende documenten in verband met haar beweerd vrees tot vervolging in het herkomstland, in de bijlagen bij huidig verzoekschrift geen nieuwe/aanvullende documenten desbetreffende werden toegevoegd.

De bewering aangaande de schending van art. 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM) kan niet weerhouden worden daar dit artikel slechts geldig is in burgerlijke en strafrechterlijke zaken, terwijl asielrecht een politiek recht betreft. Inzake beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan de betrokkene geen schending van de rechten van de verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Artikel 6 van het EVRM heeft betrekking op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechterlijke zaken en bijgevolg is het inroepen van art. 6 EVRM in deze niet dienstig (RvS arrest nr. 123.963 dd. 08/10/2003).

Het recht op een effectief beroep, waarbij beroep wordt gedaan op art. 13 EVRM is niet geschonden. Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister blijkt inderdaad dat de betrokkene bij de Raad van State een procedure aanhangig heeft gemaakt tegen het door de RW verworpen beroep inzake de 2de asielaanvraag. De asielprocedure, beperkt zich tot de inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en ten laatste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Cassatieberoepen bij de Raad van State maken stricto sensu geen deel uit van de asielprocedure. De Raad van State is immers een rechtcollege dat onderzoekt of de beslissing werd genomen in overeenstemming met alle wettelijke bepalingen. De Raad van State kan noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toekennen aan een vreemdeling. Daarenboven heeft de loutere indiening van een cassatieberoep geen opschortende werking. Een dergelijke procedure opent geen recht op verblijf en evenmin verhindert ze de verzoeker om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland. Haar aanwezigheid is immers niet vereist daar zij haar belangen kan laten verdedigen door haar raadsheer.

Voorts haalt de verzoekster aan dat er geen Belgische ambassade is in Dagestan en dat het moeilijk zou zijn om zich van daaruit naar Moskou te begeven. Zij laat daarbij verstaan dat deze moeilijkheid evenzeer geldt voor mensen uit Tsjetsjenië, Ingoesjetië en Dagestan. Regelmatig zijn er vele landgenoten van de verzoekster die langs deze weg een aanvraag indienen, zodoende vormt dit argument geen buitengewone omstandigheid en kan er geen uitzondering worden toegestaan, temeer daar zij geen verdere uitleg geeft noch enig stavingsstuk voorlegt om haar bewering kracht bij te zetten. Een bloot argument kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

De verzoekster stelt dat hun centrum van belangen en alle contacten in hun privé-leven, met verwijzing naar art. 8 EVRM, zich in België bevinden. Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar de betrokkene niet aantoonbaar dat familieleden van haar en haar zoontje in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of naar een derde land om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privé-leven. Uit de verklaringen die mevrouw zelf heeft afgelegd in het kader van haar asielprocedure, blijkt dat zij haar echtgenoot (van wie ze beweert dat hij verdwenen zou zijn nadat de autoriteiten hem hadden meegenomen), haar ouders, broer en gehuwde zus(, evenals het grafje van haar overleden kind) in het herkomstland heeft achtergelaten (asielrelaas dd. 23/11/2011).

De betrokkene haalt de scholing van haar zoontje aan, "dewelke hier reeds 2 jaar opgroeit in België." Uit het bijgevoegde stuk blijkt dat het kind sedert 05/11/2012 ingeschreven is in de school, wat op zich nog niet zo lang is, terwijl het kind in kwestie nog heel jong is. De scholing nam dus een aanvang na de definitieve weigering van haar eerste asielaanvraag, nog voor ze een twee asielaanvraag heeft ingediend, dus tijdens irregulier verblijf. Uit een dergelijke situatie kunnen geen rechten geput worden met het oog op een verblijfsregularisatie. Het feit dat haar kind in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Bovendien wordt niet aangetoond dat de

scholing niet kan worden verder gezet in herkomstland of dat die scholing een bijzonder onderwijs zou vergen of een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig is.

Verder wordt gewezen op de tewerkstellingsmogelijkheid van de betrokkene ten bewijze waarvan een arbeidsovereenkomst wordt voorgelegd, met vermelding van het proportionaliteitsbeginsel. Haar werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, waaronder de arbeidsovereenkomst, kunnen echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkene na de afsluiting van haar asielprocedure immers niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekster niet aantoonde dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd.

De betrokkene bouwt de redenering rond het nadeel dat dit voor haar oplevert terwijl zij het bedoelde voordeel bekomen heeft ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om, volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De overige elementen, aangehaald in de rubriek met de titel "3. Gegrondheid van de aanvraag," waaronder de tewerkstellingsmogelijkheid aangetoond met een arbeidsovereenkomst, de Nederlandse taallessen met uitstekende score, de scholing van het kind, haar positieve persoonlijkheid ten bewijze waarvan een getuigenverklaring wordt toegevoegd, het proportionaliteitsbeginsel, de afwezigheid van contra-indicaties, hebben zoals de titel het reeds aangeeft, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde."

Op 31 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Naam, voornaam: S., D.

geboortedatum: (...)1985

geboorteplaats: Khasavyurt

nationaliteit: Federatie van Rusland

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij betoogt dat de twee beslissingen twee onderscheiden beslissingen uitmaken waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Verzoekster kan beide beslissingen niet op ontvankelijk wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift.

De Raad stelt, samen met de verwerende partij, vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu volhardt de raadsman van verzoekster in de samenhang van de beslissingen maar toont hij de samenhang tussen de bestreden beslissingen die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) die *in casu* ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Vooreerst stelt verweerder ten onrechte in de bestreden beslissing:

“Inzake beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan de betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen.”

Het algemeen rechtsbeginsel in verband met het recht van verdediging is wel degelijk terdege van toepassing in het Vreemdelingencontentieux, inzonder op de rechtsgang voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (en de Raad van State), daar deze geen orgaan van actief bestuur is, doch een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt (zie o.a. RvS 27 oktober 2010, nr. 208.491 alsook expliciet bevestigd per verbrekingsarrest RvV nr. 77.145 van 13 maart 2012: "de verzoekende partij voert terecht de schending van de rechten van verdediging aan" - dit betreft op deze reden een verbrekingsarrest van een weigering van een verzoek overeenkomstig art. 9bis Vw. op 30.06.2011).

Aldus reeds onmiddellijk op dit eerste punt waarbij de rechten van verdediging van verzoekster en haar kind in de hangende procedure voor de Raad van State werden ingeroepen, faalt de bestreden beslissing naar recht in haar motivatie.

Extra pijnlijk wordt het bovendien voor verzoekster alwaar zij vaststelt dat aan de ene kant het administratief beroep inzake haar 2de asielaanvraag op heden nog hangend is voor een administratief rechtscollege, waarbij de asielaanvraag initieel werd afgewezen o.a. middels argument dat de verwondingen noch het overlijden van haar kind A. S. kon worden gestaafd middels begin van bewijs "U legde op het gehoor geen overlijdensakte of ander begin van bewijs voor") ... terwijl de bestreden beslissing dit overlijden van haar kind nu expliciet erkent ("evenals het grafje van haar overleden kind"). In het licht van het bovenstaande is het dan ook ridicul dat verweerder aan verzoekster verwijt de 'nieuwe/aanvullende documenten' van haar 2de asielaanvraag niet te hebben gevoegd bij haar verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis Vw., evenwel afdoende goed wetende dat dit nieuw stuk o.a. een originele foto van het graf van haar overleden kind betrof ten bewijze - minstens begin van bewijs - van het overlijden van haar kind ... terwijl verweerder afdoende duidelijk op de hoogte is van "het grafje van haar overleden kind".

Dat een procedure voor de Raad van State *senso stricto* geen deel uitmaakt van de asielprocedure zoals verweerder voorhoudt, doet afbreuk aan het gegeven dat dit cassatieberoep wel degelijk toelaatbaar werd verklaard door de Raad van State (zie stuk 3) en m.a.w. deze stringente filter alreeds ruim is gepasseerd, zodat er minstens wel degelijk een reële kans op verbreking van de bestreden beslissing voorligt ... waarna de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in nieuwe samenstelling zal dienen buigen over het dossier van verzoekster en haar kind. Dit werd door verweerder op geen enkele wijze in rekening gebracht.

Verweerder poneert nu wel alsdat verzoekster zich kan laten vertegenwoordigen door een 'raadsheer' (vermoedelijk doelt verweerder op een 'raadsman' en niet op een magistraat), doch verweerder is in die zin intellectueel oneerlijk alwaar de raadsman van verweerder ten allen tijde als eerste middel het gebrek aan actueel belang opwerpt wanneer de verzoekende vreemdeling niet meer in het Rijk verblijft. Een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist wel degelijk het recht op de persoonlijke aanwezigheid van de verzoekende partij, gezien een verzoekende partij - in het licht van de rechten van verdediging (die aldus wel degelijk gelden voor een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt) - immers het recht heeft om persoonlijk aanwezig te zijn op de geplande zitting van de Raad.

Vervolgens is het zo dat verweerder artikel 8 EVRM wel zeer eng tracht te interpreteren, als zou dit artikel niet een bescherming van zowel het privé- als

gezinsleven vooropstellen. Verweerder doet de argumentatie van verzoekster uit haar inleidend verzoekschrift dd. 14.10.2013 af als niet relevant alwaar "gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM". Verweerder laat evenwel na om te motiveren waarom de intense vriendschapscontacten zowel in hoofde van moeder (verzoekster) als haar kind niet onder de bescherming van het privéleven zoals voorzien onder artikel 8 EVRM zou vallen. Zo werd als stuk 7 bij het verzoek van 14.10.2013 een brief van de boezemvriendin van verzoekster (K VDV) gevoegd:

"Ik ben VDV K, 36 jaar en vriendin van D.

Zij is een lieve, sociale, leuke en heel toffe vriendin waarmee ik regelmatig eens thee ga drinken of gaan winkelen.

(...)

Ik vertrouw haar 100% en heb haar heel graag, ze heeft echt een plaats in mijn hart."

Door de intense vriendschapscontacten zoals onderhouden door verzoekster zomaar onder de mat te vegen als zijnde irrelevante gewone sociale contacten, teneinde zo de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM niet te moeten maken, schendt verweerder tevens zowel artikel 8 EVRM zelf als de motiveringsplicht.

De algemeen gekende enorme werkloosheidscijfers in Dagestan indachtig, rekening houdend met het gegeven dat verzoekster een jong kind ten laste heeft, alsook rekening houdend dat haar asielverzoek niet van alle grond ontdaan is rekening houdend met haar toelaatbaar verklaard cassatieberoep voor de Raad van State, is het tenslotte evenzoveel disproportioneel/niet realistisch waar verweerder in de bestreden beslissing oordeelt dat de tewerkstellingsmogelijkheid van verzoekster geen buitengewone

omstandigheid zou uitmaken terwijl verzoekster niet zou aantonen dat zij in haar herkomstland geen afdoende inkomsten uit arbeid zou kunnen halen om te voorzien in de levensbehoeften van het gezin. Tenslotte is het zo dat één reden op zichzelf genomen desgevallend als onvoldoende kan worden aanzien om te worden gekwalificeerd als een 'buitengewone omstandigheid' in de zin van de wet, doch alle opgesomde redenen samen genomen, nl. i.c.

- Toelaatbaar verklaarde lopende procedure RvS en rechten van verdediging; Een jong schoolgaand kind;

Ernstige potentiële tewerkstelling in het licht van de torenhoge werkloosheid in Dagestan terwijl zij een jong kind te onderhouden heeft;

- Geen Belgische Ambassade of consulaat in Dagestan, doch slechts op 2.000 km afstand in Moskou maken wel degelijk samengenomen een afdoende gewichtige reden uit waarom het voor verzoekster (en haar kind) minstens bijzonder moeilijk is om deze aanvraag overeenkomstig artikel 9bis Vw in haar land van herkomst in te dienen.

De wet (art. 9bis Vw) vereist nog steeds niet dat het 'manifest bewezen onmogelijk' dient te zijn om dergelijk verzoek in het land van herkomst in te dienen. Wanneer afdoende wordt geargumenteed en gestaafd dat het 'bijzonder moeilijk' is om dergelijke aanvraag in het thuisland in te dienen, dient zulks te volstaan.

Minstens motiveert verweerder aldus niet waarom alle individuele redenen samen genomen in combinatie met elkaar niet zouden volstaan ten bewijze van de bijzondere moeilijkheid in hoofde van verzoekster om dit verzoek van 14.10.2013 in te dienen in haar land van herkomst.

Het verzoek van 14.10.2013 stelt na oplistijng van alle bovenstaande redenen immers afdoende duidelijk expliciet:

"Alles samen genomen bevindt verzoekster (en haar minderjarig kind) zich dan ook manifest in een prangende humanitaire situatie waarbij het niet realistisch betwistbaar is dat zij zich in een buitengewone omstandigheid in de zin artikel 9bis Vw. bevindt"

Minstens op dit punt werd door verweerder niet gemotiveerd in de bestreden beslissing."

Waar verzoekster betoogt dat haar rechten van verdediging worden geschonden doordat zij nog een hangend cassatieberoep heeft op de Raad van State op het ogenblik dat de bestreden beslissing is genomen, kan zij niet worden gevolgd. Een eventuele effectieve terugwijzing van verzoekster maakt het cassatieberoep bij de Raad van State tegen de weigering tot in overweging name van haar tweede asielaanvraag niet zonder voorwerp, aangezien verzoekster, bijgestaan door een raadsman, het cassatieberoep kan voorzetten. Bovendien is het cassatieberoep bij arrest nr. 228.370 van 16 september 2014 reeds verworpen terwijl verzoekster nog steeds op het grondgebied verblijft, waardoor haar grief feitelijke grondslag mist.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de motiveringsplicht wordt geschonden doordat verwerende partij haar argument van haar privéleven in België afdoet als zijnde "gewone sociale relaties (vallen niet) onder de bescherming van artikel 8 EVRM" terwijl verzoekster gewezen heeft op intense vriendschapscontacten en verwerende partij heeft nagelaten de proportionaliteitstoets van artikel 8 van het EVRM te maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij met betrekking tot haar privéleven:

"De verzoekster stelt dat hun centrum van belangen en alle contacten in hun privé-leven, met verwijzing naar art. 8 EVRM, zich in België bevinden. Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar de betrokkene niet aantoonbaar dat familieleden van haar en haar zoontje in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of naar een derde land om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privé-leven. Uit de verklaringen die mevrouw zelf heeft afgelegd in het kader van haar asielprocedure, blijkt dat zij haar echtgenoot (van wie ze beweert dat hij verdwenen zou zijn nadat de autoriteiten hem

hadden meegenomen), haar ouders, broer en gehuwde zus(, evenals het grafje van haar overleden kind) in het herkomstland heeft achtergelaten (asielrelaas dd. 23/11/2011)."

Verzoekster betwist niet dat zij haar ouders, broer en gehuwde zus heeft achtergelaten in het herkomstland. Bovendien heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat zij haar aanvraag indient in het herkomstland of een derde land. Verwerende partij oordeelt dat de tijdelijke terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven. In tegenstelling tot verzoeksters betoog heeft verwerende partij aldus wel een afweging gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er wat haar betreft buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om haar aanvraag niet te kunnen indienen in het buitenland. De bestreden beslissing strekt er niet toe de *"intense vriendschapscontacten"* van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch deze houdt enkel in dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familieleven van verzoekster is, in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg is de tijdelijke scheiding van haar *"intense vriendschapscontacten"* geen schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 13 december 2005, nr. 152.639 en EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Verzoekster lijkt van mening te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat aangezien zij van mening is dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan. Noch de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch het door verzoekster aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk een afweging is gemaakt tussen de belangen van de staat en de belangen van verzoekster daar waar de beslissing het volgende stelt: *"Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of naar een derde land om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privé-leven. Uit de verklaringen die mevrouw zelf heeft afgelegd in het kader van haar asielprocedure, blijkt dat zij haar echtgenoot (van wie ze beweert dat hij verdwenen zou zijn nadat de autoriteiten hem hadden meegenomen), haar ouders, broer en gehuwde zus(, evenals het grafje van haar overleden kind) in het herkomstland heeft achtergelaten (asielrelaas dd. 23/11/2011)."*

Verzoekster betoogt dat het onproportioneel en onrealistisch is om haar tewerkstellingsmogelijkheid niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Verzoekster meent ook dat alle opgesomde redenen samengenomen afdoende aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om de aanvraag in haar land van herkomst in te dienen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoekster ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De stelling van verwerende partij dat de door verzoekster aangevoerde tewerkstelling niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. In het arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft de Raad van State onder meer het volgende gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: “Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden»». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de*

administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;” Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat verwerende partij een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder dat de door haar ingeroepen elementen, met name, het toelaatbaar verklaard cassatieberoep bij de Raad van State, schoolgaand kind, potentiële tewerkstelling in België, grote werkloosheid in Dagestan en het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging, geen buitengewone omstandigheden uitmaken zodat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Zij meent dat het geheel van de elementen die zij naar voor bracht, in alle redelijkheid een grond voor regularisatie moet vormen.

Wederom gaat verzoekster eraan voorbij dat haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard, wat betekent dat geen buitengewone omstandigheden werden aangenomen om de aanvraag in België en niet zoals de gewone procedure het voorschrijft vanuit het buitenland, in te dienen. De verzoekster lijkt niet te begrijpen dat er een onderscheid bestaat tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de eventuele gegrondheid van de aanvraag. In haar betoog licht de verzoekster nergens toe waarom de elementen van een lopend cassatieberoep, het schoolgaan, de werkbereidheid en hoge werkloosheidsgraad in haar hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaken, m.a.w. waarom dit haar zou beletten om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Wat het gebrek aan diplomatieke vertegenwoordiging betreft in Dagestan motiveert verwerende partij dat er regelmatig landgenoten van verzoekster via Moskou een aanvraag indienen, zodat dit argument geen buitengewone omstandigheid vormt en er geen uitzondering kan worden toegestaan. Verwerende partij voegt eraan toe dat verzoekster geen verdere uitleg geeft over deze buitengewone omstandigheid en geen stavingsstuk voorlegt om haar bewering kracht bij te zetten. Het element, beperkt tot een bloot argument, kan niet dienstig worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid. Verzoekster toont niet aan dat het standpunt van verwerende partij, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, op dit punt kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt met haar betoog ook niet aannemelijk dat de verschillende gegevens die zij aanvoerde en die ieder op zich geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er een buitengewone omstandigheid bestaat, samen genomen plotseling zwaarder zouden doorwegen en wel zouden toelaten tot dit besluit te komen en verweerder derhalve een bijkomende analyse had dienen door te voeren.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening heeft gehouden met alle door verzoekster aangehaalde elementen, doch dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing maakt niet dat de beslissing niet rechtsgeldig zou zijn genomen, met in acht name van alle elementen die verzoekster

heeft aangehaald in haar aanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN